

Arrest

nr. 222 413 van 7 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 december 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 juli 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 augustus 2017 wordt verzoeksters aanvraag 9ter ontvankelijk verklaard.

1.2. Op 20 september 2017 wordt verzoekster in toepassing van artikel 9ter gemachtigd tot een verblijf van één jaar.

1.3. Op 6 augustus 2018 vraagt verzoekster de verlenging van dit tijdelijk verblijf. Op 7 november 2018 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet langer verlengd wordt. Het beroep tegen de niet verlenging is gekend onder nr. 228 861. De Raad heeft het beroep met arrest nr. 222 412 van 7 juni 2019 verworpen.

1.4. Verzoekster krijgt op 7 november 2018 ook het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

*“De mevrouw,
Naam + voornaam: T., Y. (...)
geboortedatum: 01.01.1957
geboorteplaats: Boudinar
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 06/08/2018 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 07/11/2018.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

- “- Schending van het artikel 13 Vreemdelingenwet;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;*
- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 8 E. V.R.M. ;*
- Schending van het artikel 3 E. V. R. M.*
- Schending van het artikel 13 E. V.R.M.*

5.1. De bestreden bestuursbeslissing wordt louter gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 06/08/2018 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 07/11/2018.”

5.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorvoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

In casu is dit niet het geval.

Geen enkele verwijzing naar de individuele situatie van de verzoekende partij en haar medische achtergrond en familiale situatie wordt verricht, hoewel uit de ingediende verblijfsaanvraag overeenkomstig het art. 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de individuele situatie aan het bestuur bekend was.

5.3. Er kan niet ontkend worden dat de verzoekster, die sinds 2015 in België onafgebroken verblijft, aan zeer ernstige aandoeningen lijdt.

a) Op basis van de medische problemen verkreeg zij tot reeds een verlenging van haar verblijf op grond van medische redenen.

Verzoekster was effectief verblijfsgerechtigd van 23/12/2015 tot 17/06/2016.

Op datum van 07/12/2016 werd de aanvraag onontvankelijk bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde deze beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken bij arrest met nummer 187 142 van 19 mei 2017 in de zaak RvV 200 847/II.

Verzoekster verkreeg uiteindelijk een voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter Vw.

Verzoekster lijdt aan een proliferatieve diabetes retinopathie . Haar aandoening houdt een risico in voor haar fysieke integriteit, zonder een behandeling.

b) Vooreerst heeft verzoekster dus te kampen met de algemene gevolgen van diabetes.

Verzoekster heeft ten gevolge van haar diabetes hevige schommelingen in haar suiker. In Marokko ging zij zonder de nodige medicatie en behandeling frequent in shock.

Deze shock heeft zelfs soms tot een bewustzijnsverlies geleden.

In België heeft zij vooreerst de nodige medicatie om dit te voorkomen en alhier ook familie die kan ingrijpen. Echter is er in Marokko noch de medicatie en de nodige familie voorhanden.

Daarnaast heeft verzoeker een specifieke vorm van diabetes, zijnde proliferatieve diabetes retinopathie

Proliferatieve retinopathie leidt meestal tot een ernstiger verlies van het gezichtsvermogen dan niet-proliferatieve retinopathie. In casu werd de verzoekster bijna blind.

Verzoekster is sinds februari 2016 intensief in behandeling bij het UZ te Gent. Verzoeker dient zich meermaals per maand aan te melden op de afdeling oogheelkunde.

c) In de beslissing tot weigering van verlenging van het verblijf in toepassing van artikel 9ter Vw stelt de arts-adviseur letterlijk dat de verzoekster een verblijfsvergunning kreeg omwille van de lopende behandeling voor de oogaandoening.

“Zij kreeg een verblijfsvergunning omwille van de lopende behandeling voor de oogaandoening.”

(zie stuk 3)

In diens motivering blijkt dat de arts-adviseur meent dat de behandeling voor de oogaandoening gestaakt is omwille van onvoldoende resultaat.

“Deze werd evenwel gestaakt omwille van onvoldoende resultaat.”

(zie stuk 3)

Hierdoor besluit de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de voorwaarden voor een verblijfsmachtiging niet langer voldaan zijn “omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd”.

Echter dient opgemerkt te worden dat de arts-adviseur zich schromelijk vergist.

De lopende behandeling voor de oogaandoening wordt wel degelijk voortgezet net omdat het risico bestaat dat indien deze ernstige retinopathie niet behandeld zou worden, de visus verder achteruit gaat! Met andere woorden, zonder verdere behandeling loopt de verzoekster het risico volledig blind te worden.

De arts-adviseur kan dan ook niet gevolgd worden in zijn redenering dat de behandeling gestaakt is omwille van onvoldoende resultaat.

d) Verzoekster verwijst naar de diverse medische bijlagen die werden voorgelegd. Nergens in de bestreden beslissing wordt hier echter naar verwezen.

Zo stelt Dr. ART in het standaard medisch attest dd. 23/07/2018 dat in geval de behandeling wordt stopgezet, een deterioratie aan de ogen zal optreden :

*“D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?
o Fouten in insulinebehandeling : mantelzorg met kennis van zaken vereist
o Verdere deterioratie ogen + neuropathie - behoud van restvisus heel belangrijk.”*

(zie stuk 5)

Verzoekster verwijst eveneens naar de bijlage dd. 18/05/2018 die zij bij het standaard medisch attest heeft toegevoegd dd. 23/07/2018.

Hierin staat het volgende te lezen:

“(…)

COMPLICATIES

- Gekende ernstige proliferatieve diabetische retinopathie met zeer slechte visus, opvolging op dienst Oftalmologie is voorzien.*
- Gekende micro-albuminurie. Patiënte staat reeds onder sartaan.*
- Polyneuropathie klachten waarvoor nazicht door collega's van de dienst neurologie tijdens de opname Cymbalta werd gestart. EMG en controle op polikliniek neurologie is voorzien.”*

(zie stuk 4)

Met andere woorden de verdere behandeling is wel degelijk noodzakelijk.

Er werd eveneens verwezen naar het eerdere medisch attest dat voorgelegd werd dr. Melissa VEREECKEN. Daarin schreef zij reeds het omgekeerde, ni dat de retinopathie nauwlettend moet opgevolgd worden zoniet zal de visus achteruitgaan :

“De proliferatieve diabetische retinopathie bij mevrouw T. Y. (...) dient nauwlettend opgevolgd te worden. Indien onbehandeld zal de visus verder achteruitgaan.

Bovendien kan er een neovasculair glaucoom ontstaan aan één of beide ogen, welke tot een afunctioneel en pijnlijk oog zal leiden met mogelijks noodzaak tot enucleatie.”

(zie stuk 9)

Ook uit het formulier : getuigschrift van gezichtsonderzoek (FOD Sociale Zekerheid Directie- Generaal Personen met een handicap) dd. 20/07/2018 blijkt onmiskenbaar dat de verzoekster wel degelijk nog visus heeft aan beide ogen, zowel het zicht van nabij als van ver. Verder staat op het medisch attest ingevuld door Dr. DE ZAEYTIJD te lezen dat de huidige behandeling "intravitreale injecties VEGF" behelst (zie stuk 10).

De arts-adviseur komt bijgevolg tot een onjuiste gevolgtrekking. De behandeling is geenszins gestaakt. Integendeel, de behandeling is noodzakelijk om hetgeen nog rest van visus bij verzoekster te kunnen behouden, zoniet wordt zij volledig blind!

Rekening houdende met de complicaties (zie stuk 4) en de waarschuwing van Dr. ART in het standaard medisch attest dd. 23/07/2018 dat in geen geval de behandeling aan de ogen mag worden stopgezet, omdat er anders een deterioratie aan de ogen zal optreden (zie stuk 4). Met uiteindelijk volledige blindheid tot gevolg.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat er niet met de noodzakelijke behandeling en complicaties rekening gehouden werd.

Het betaamt een administratieve overheid dat er zorgvuldig onderzoek dient te gebeuren naar de eventuele gevolgen van deze complicaties en of deze mee in overweging werden genomen.

Er kan besloten worden dat er niet met alle stukken uit het medische dossier is rekening gehouden en dat de zorgvuldigheidsnorm geschonden is.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

e) Tot slot heeft verzoekster hulp nodig bij het functioneren in het dagdagelijkse leven. Zij krijgt deze hulp momenteel van haar zoon. Gelet op het feit dat zij in Marokko niemand meer heeft, kan niemand haar in Marokko de nodige mantelzorg geven.

Ook de noodzaak aan mantelzorg komt telkens terug in de verscheidene medische attesten die verzoekster toevoegde.

Het standaard medisch attest dd. 23/07/2018 dat werd toegevoegd bij de aanvraag dd. 06/08/2018 is ook heel duidelijk:

"Mantelzorg is absoluut vereist!"

(zie stuk 5)

De nood aan mantelzorg door haar familie is onontbeerlijk in het kader van haar medische problematiek.

Verzoekster kan zich dan ook niet akkoord verklaren met de motivatie van de arts-adviseur hieromtrent:

"(...)

Thuiszorg door een verpleegkundige is eventueel ook beschikbaar; evenals eventueel residentiële opvang."

Een "eventuele" thuiszorg door een verpleegkundige kan onmogelijk beschouwd worden als voldoende, zeker in het kader van alle neergelegde medische attesten die aantonen dat de mantelzorg door haar familie hoogstnoodzakelijk is.

De bestreden beslissing maakt geen melding van de concrete beschikbaarheid van thuiszorg of de kosten die gepaard gaan met een residentiële opvang in Marokko.

f) Alhoewel de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is, van de medische problematiek en de humanitaire situatie stelt ze zich geen vragen om de verzoekster een bevel te geven.

Deze individuele situatie en bij uitstek de prangende medische situatie wordt echter niet betrokken in de beslissing.

Dit is evident een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, des te meer de Dienst Vreemdelingenzaken alle noodzakelijke stukken in zijn bezit heeft.

5.4. Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat de minister of zijn gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand, noch de familiesituatie van verzoekster mag hier duidelijk zijn.

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

Bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze te argumenteren waarom de toepassing van deze verdragsbepalingen niet kunnen plaatsvinden.

In het bevel tot verlaten grondgebied is hieromtrent niets gemotiveerd. De bestuursbeslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd.

5.5. Verzoekster lijdt aan proliferatieve diabetes retinopathie

Zij heeft nood aan een zeer intensieve en zware behandeling, omdat men de aandoening niet onder controle krijgt.

Zo legde zij bij haar aanvraag tot verlenging dd. 06/08/2018 verschillende medische attesten neer die haar medische toestand staven.

Het besluit van de huisarts op datum van 27/11/2018:

“Ondergetekende, huisarts, verklaart dat de medische toestand van mw T. (...) een intensieve opvolging en behandeling vereist.

Zowel de diabetes als de oogandoening behoeven een medische en sociale ondersteuning.

In bijlage verslag van de oogheekunde UZ Gent dd. 23/08/2018 en endocrinologie UZ Gent dd. 30/10/2018.

De behandeling dient ongewijzigd te worden gecontinueerd, en ook de aanwezigheid in huis van familie om o.a. de insulinentherapie toe te dienen is van belang om wat nog rest van de visus, te behouden.”

(zie stuk 6)

Verzoekster legt hierbij het medisch attest neer van het Wijkgezondheidscentrum Nieuw Gent dd. 02/11/2018:

“Waarde collega,

In bijlage laatste brieven waarover ik beschik.

Laatste consultatie oftalmo was eind oktober, nog geen verslag.

Actueel handhaaft ze zich in de bekende omgeving en met begeleiding van familie.

Ze kan onmogelijk alleen leven.”

(zie stuk 7)

Er wordt duidelijk gesteld dat zonder de nodige behandeling verzoekster kan blind worden en dat zij een constante noodzaak heeft aan mantelzorg.

a) De nodige zorg (zowel medicamenteus, als fysisch) is in Marokko hoe dan ook niet voorhanden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter nagelaten bij de aanvraag tot verlenging conform artikel 9ter Vw de behandelingsmogelijkheden na te gaan in Marokko.

Verzoekster tekende hierom ook beroep aan tegen de beslissing tot weigering van verlenging conform een aanvraag 9ter Vw, ingediend op 06/08/2018 en geweigerd op 07/11/2018. De betekening van deze beslissing gebeurde aan verzoekster op datum van 21/11/2018.

Zij legt dan ook een kopie neer van het verzoekschrift in hoger beroep.
(zie stuk 8)

b) Verder zal zonder de nodige zorgen en behandeling, verzoekster een inhumaan leven lijden.

Verzoekster kan zelf niet kunnen instaan voor haar basisbehoeften, zonder de hulp van haar familie, in casu haar zoon. Ook haar zus in België verleent de nodige mantelzorg.

Uit het attest van erkenning van handicap blijkt dat er een vermindering van zelfredzaamheid is met 10 punten en dit van 01/12/2017 en voor onbepaalde duur:

“-02 punt(en): verplaatsing
-02 punt(en): zijn voedsel nuttigen of bereiden
-02 punt(en): persoonlijke hygiëne en zich kleden
-02 punt (en): onderhoud woning en huishoudelijk werk verrichten
-02 punt(en): gevaar inschatten en vermijden
-02 punt(en): communicatie en sociale contacten. »

(zie stuk 11)

Deze beslissing werd nog maar zeer recentelijk genomen, met name op 08/11/2018.

Hieruit blijkt nogmaals de absolute noodzaak aan mantelzorg, die ondermeer bevestigd wordt in alle reeds voorgelegde medische attesten en waar de Dienst Vreemdelingenzaken aldus al van op de hoogte was.

Het attest is duidelijk.

Verzoekster kan zich niet meer zelf verplaatsen, voedsel nuttigen, zichzelf wassen tot zelfs gevaar inschatten!
Dit betekent eigenlijk letterlijk dat verzoekster niet in staat is om, zonder begeleiding, naar buiten te gaan!

Onmogelijk kan er hier aldus door de arts- adviseur gemotiveerd worden dat verzoekster wel kan terugvallen op enige thuiszorg in haar land van herkomst.

De bestreden beslissing maakt verder ook geen melding van de concrete beschikbaarheid van thuiszorg of de kosten die gepaard gaan met een residentiële opvang in Marokko.

Dergelijke motivering schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zeker gelet op de specifieke situatie van verzoekster, is de beoordeling dan ook niet in concreto gebeurd.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Zonder deze zorgen, is verzoekster gedoemd een onmenselijk leven te lijden. Evident impliceert dit een schending van artikel 3 E.V.R.M.

5.7. Naast artikel 3 E.V.R.M. impliceert huidige beslissing ook een schending van artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. stelt

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

a) Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip 'familie- en gezinsleven-, noch het begrip privé-leven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden.

Zoals reeds geduid is verzoekster een hulpbehoevende vrouw, die inwoont bij haar zoon. De enige familie die verzoekster nog heeft, is verblijfsgerechtigd in België. Ook al haar zussen wonen in België.

Sinds de dood van haar man in september 2014 is verzoekster een hulpbehoevende alleenstaande vrouw.

Verzoekster erkent dat een relatie tussen een volwassen zoon en moeder niet automatisch onder de bescherming van artikel 8 E.V.R.M. valt.

Echter is verzoekster een invalide vrouw. die niet kan leven zonder de zorgen van haar zoon.

In het arrest Mokrani versus Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM met betrekking tot de betrekkingen tussen ouders en meerderjarig kinderen het volgende: 'ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux' (vrije vertaling : niet noodzakelijke de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Bijgevolg moet er bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, rekening gehouden worden met alle indicaties eigen aan de specifieke situatie.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Zoals gezegd, definieert artikel 8 EVRM het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip “privéleven” wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds dat de geestelijke gezondheid tot het privéleven behoort nu mentale en psychische stabiliteit een onontbeerlijke voorwaarde vormt voor het daadwerkelijk genot van het recht op respect voor het privéleven.

Het al of niet bestaan van een “familieleven” is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

In haar arrest Slivenko/Letland oordeelde het Europees Hof dat het familieleven in de zin van artikel 8 EVRM beperkt is tot de "kernfamilie", zijnde ouders en hun minderjarige kinderen.⁸ Banden tussen volwassenen genieten volgens het EHRM niet noodzakelijker de door artikel 8 EVRM geboden bescherming, tenzij er sprake is van bepaalde aanwijzingen van een zekere afhankelijkheid tussen de betrokkenen.

In casu is er zonder enige twijfel sprake van een zekere afhankelijkheid tussen partijen. Verzoekster is een hulpbehoevende vrouw, die lijdt aan proliferatieve diabetes retinopathie.

Uit alle reeds voorgelegde medische attesten blijkt dat zij een absolute noodzaak heeft aan mantelzorg.

Dit blijkt ook uit het attest erkenning handicap dd. 08/11/2018:

Er is namelijk sprake van een vermindering van zelfredzaamheid met 10 punten en dit van 01/12/2017 en voor onbepaalde duur:

“-02 punt(en): verplaatsing

-02 punt(en): zijn voedsel nuttigen of bereiden

-02 punt(en): persoonlijke hygiëne en zich kleden

-02 punt (en): onderhoud woning en huishoudelijk werk verrichten

-02 punt(en): gevaar inschatten en vermijden

-02 punt(en): communicatie en sociale contacten. »

(zie stuk 11)

Het wederzijds genot van ouder en kind van elkaars gezelschap vormt volgens het EHRM een fundamenteel element van het familieleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij elke nationale maatregel die het genot van gezelschap verhindert een aantasting van het recht op respect voor het familieleven uitmaakt.

Verzoekster heeft reeds meermaals herhaald dat zij niet alleen inwoont bij haar zoon, maar omwille van medische redenen nood heeft aan een strikte opvolging en mantelzorg. Verschillende medische attesten staven dat verzoekster onmogelijk kan instaan voor haar eigen basisbehoeften.

Ook alle zussen van verzoekster wonen in België en zijn een immense steun voor haar, zeker gelet op het feit dat verzoekster in realiteit niet alleen naar buiten kan, gezien zij zelf niet meer in staat is om gevaar in te schatten.

Verzoekster heeft geen enkel andere familie meer in haar land van herkomst, waarop zij kan reken.

Dit gegeven volstaat opdat kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM.

Dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er een afweging werd gemaakt omtrent verzoeksters recht op privé-leven.

b) Verzoekster had een verblijf verkregen in het kader van een aanvraag 9ter.

Gedurende die periode heeft verzoekster haar familieleven uitgebouwd en meer specifiek heeft de zoon een thuis gecreëerd waarbij hij geleerd heeft hoe hij verzoekster van de nodige zorgen kunnen voorzien, en verzoeker zo een menswaardig leven heeft kunnen toebeden.

Het gezinsleven dat verzoekster in België heeft uitgebouwd, heeft zij uitgebouwd gedurende een legaal verblijf.

Het betreft bijgevolg een voorgezet verblijf. Gelet op het feit dat het om een voortgezet verblijf gaat, moet het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. in overweging genomen worden.

Geen enkele inmenging kan in casu een rechtvaardiging vormen, gelet op het feit dat er absoluut geen legitiem doel voorhanden is om het openbaar gezag, noch een democratische samenleving te waarborgen. Verzoekster geen gevaar voor de samenleving, noch enig misbruik gemaakt van enige wetgeving.

c) Zelfs indien uw instantie meent, dat het in casu niet gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, dient benadrukt, dat het hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een Fair Balance toets gemaakt te worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Zoals reeds geduid, is verzoekster dermate hulpbehoevend dat zij niet zelfstandig kan functioneren. Verzoekster haar gezinskern bestaat enkel nog uit haar zoon, bij wie zij inwoont en die haar voorzien van de bijstand.

Het dient dan ook niet te verwonderen dat het hier om een extreem hechte, diepgewortelde band gaat tussen betrokken partijen.

Door het terugsturen van verzoekster, wordt haar niet alleen een inwonende, zorgverstrekken persoon ontnomen, maar ook de band moeder-zoon aangetast, de hoeksteen van het gezin wordt gesloopt en in casu is er zelfs geen sprake meer van een gezin.

Verzoekster heeft aldus afdoende elementen aangereikt waaruit het bestaan van een artikel 8 EVRM, welke positieve verplichtingen op de staat legt om het gezinsleven te handhaven

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

5.8. Verder is ook artikel 13 E.V.R.M. miskend.

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Zoals reeds aangehaald, werd ten opzichte van de verzoekster een beslissing tot weigering van verlening van haar medische regularisatieaanvraag genomen.

Tegen deze beslissing werd hoger beroep aangetekend, welke nog steeds hangende is. Dit is geen schorsende procedure.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Evenmin heeft dit schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans haalt de verzoeker in de huidige beroepsprocedure aan dat artikel 3 E.V.R.M. en artikel 8 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

“(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States' obligations

under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (see *Kudfa v. Poland* [GC], no. 30210/96. § 157, ECHR 2000-XI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09. § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09. § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05. § 53, ECHR 2007-V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakici v. Turkey* [GC], no. 23657/94. § 112, ECHR 1999-IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98. § 48, ECHR 2000-VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99. § 57, ECHR 2003-X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materializes, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02. § 448, ECHR 2005-111), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Bati and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004-IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Conka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002-1; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134.)"

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having - at the relevant time - an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention."

De verzoekster heeft een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M..

De beslissing tot weigering van verlening voorlopig verblijf genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt actueel aangevochten, gelet op de flagrante beoordelingsfout.

Dat aan de verzoekster geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan haar het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Dat het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

5.9.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat ondanks de gezondheidstoestand en de familiale situaties van verzoekster een terugkeer toch zou mogelijk zijn en er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 3, 8 en 13 EVRM - quod non- had zij dit moeten motiveren.

- 5.9.1. De Dienst Vreemdelingenzaken is evident op de hoogte van verzoekster haar aandoening.

Verzoekster diende op datum van 06/08/2018 een aanvraag tot verlenging van verblijf in conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken is op datum van 07/11/2018 over gegaan tot het nemen van een beslissing tot weigering van verlening verblijf in toepassing van artikel 9ter Vw.

Verzoekster tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Immers werd de beslissing genomen op grond van het feit dat verzoekster haar behandeling gestaakt werd wegens onvoldoende resultaat en zij hierdoor zou kunnen terugkeren naar Marokko.

Dit is volledig foutief. Verzoekster moet zich nog steeds meermaals per maand laten behandelen en kan niet zelfstandig leven. Zij heeft een nood aan mantelzorg. Verzoekster moet actueel nog de nodige opvolging krijgen, gelet op het feit dat de visus amper 02/10 bedraagt.

Huidig beroep is nog hangende.

De verlenging van de aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is bijgevolg nog niet definitief beslecht.

Hoe dan ook, indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de beslissing tot weigering van verblijf in toepassing van artikel 9ter Vw ook impliceert dat verzoekster haar gezondheidstoestand een terugkeer toelaat, dient zij hieromtrent te motiveren.

Des te meer nu blijkt dat er in het verleden reeds duidelijk werd dat de aandoening van verzoekster wel degelijk verzoekster verhinderd heeft om terug te keren.

Uit de beslissing had duidelijk moeten blijken dat de gezondheidstoestand van verzoeker actueel wel in overweging werd genomen

Dit is niet gebeurd. De beslissing is beperkt tot een loutere verwijzing naar artikel 13 van de Vreemdelingenwet.

Dit is evident niet voldoende.

- 5.9.2. Niet alleen de gezondheidssituatie, maar ook de familiale situatie, was gekend bij DVZ.

Toch valt nergens enige motivering te lezen omtrent het gezinsleven. DVZ heeft volledig nagelaten hier iets omtrent te motiveren.

a) Het recht op een menswaardig leven, een gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot verlaten grondgebied wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een menswaardig leven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging dient te worden gemaakt en gemotiveerd te worden. Dit is in casu niet gebeurd.

b) Verder dient opgemerkt dat een beslissing tot verlenging van verblijf in hoofde van artikel 9ter Vw, niet automatisch impliceert dat de gezondheidssituatie van verzoeker niet meer beoordeeld dient te worden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel.

Echter heeft DVZ volledig nagelaten om bij huidige verwijderingsmaatregel na te gaan of de gezondheidstoestand van verzoekster wel toelaat te reizen.

5.10. Verder dient opgemerkt dat het een verlenging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gaat. Noch voor deze definitief ten einde is, wordt aan verzoekster toch al een bevel tot verlaten grondgebied toegekend.

De aanvraag tot verlenging van verblijf is nog niet definitief beslecht, gelet op het feit dat het beroep tegen de beslissing tot weigering van verlenging voorlopig verblijf, dd. 06/08/2018 nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

a) Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest. en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

“... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”

(Zie arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

« Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays.”

(Zie arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

“De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker.

De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt.

De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.”

(Zie arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

b) De medische situatie is niet definitief, noch is de medische aandoening van verzoekster in rekening gebracht bij huidige beslissing.

Dit vormt, in overeenstemming met aangehaalde rechtspraak, een schending van artikel 3 E.V.R.M.

5.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het legt de overheid de verplichting op om bij het nemen van een beslissing alle belangen tegen elkaar af te wegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De uitzonderlijke medische situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

De Dienst Vreemdelingenzaken sluit in casu op een onredelijke wijze haar ogen voor de specifieke situatie van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing is manifest onredelijk.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat. wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Uit de beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft genomen van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Nochtans was deze situatie haar genoegzaam bekend.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet voorhouden in alle redelijkheid met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Immers moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen en rekening te houden met de internationale verdragen, derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekster ernstig geschaad.

5.12. Uit al het bovenvermelde blijkt dat de beslissing tot het verlaten grondgebied bijgevolg vernietigd dient te worden.

VI. Verzoek tot schorsing

6.1. De verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een uitvoerbaar bevel.

Uiteraard heeft de verzoekende partij er alle belang bij dat het annulatieberoep ten gronde behandeld wordt vooraleer een uitvoeringsmaatregel ondernomen wordt.

6.2. Om die reden wordt verzocht de schorsing toe te kennen in afwachting van de behandeling van het beroep ten gronde.”

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 3 augustus 2017 ontvankelijk wordt verklaard. Op 20 augustus 2017 wordt verzoekster op grond van artikel 9ter gemachtigd tot een verblijf van één jaar. Op 6 augustus 2018 vraagt verzoekster de verlenging van dit tijdelijk verblijf. Op 7 november 2018 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet langer verlengd wordt. Het bevel om het grondgebied te verlaten, de thans bestreden beslissing, wordt pas genomen nadat een beslissing werd genomen aangaande de aanvraag om machtiging tot verlenging van het verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het feit dat de beroepstermijn nog loopt heeft hierop geen invloed. Het indienen van een eventueel beroep tot nietigverklaring tegen een beslissing waarbij een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet wordt verlengd, heeft geen schorsende werking. Het tegendeel wordt alleszins niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 13 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoekster heeft een beroep ingediend bij de Raad. Waar verzoekster stelt dat er geen rekening gehouden werd met haar medische situatie, kan zij niet gevolgd worden, nu die geëvalueerd werd alvorens het bevel werd genomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. Verzoekster toont niet aan dat er een verplichting bestaat in hoofde van het bestuur om nogmaals te wijzen op de medische situatie in de bijlage 13. Het bestreden bevel bevat in casu inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat het bevel werd genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de gezondheidssituatie en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer het bestreden bevel werd genomen.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat er voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing een onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1. Gezins- en familieleden

Betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om in het land van herkomst een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen.

2. Hoger belang van het kind NVT (meerderjarig)

3. Gezondheidstoestand

De (on)mogelijkheid tot reizen werd besproken in het medisch advies dd. 05/11/2018".

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt om, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en/of gezins- of familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind (zie RVV 30 november 2011, nr. 71 086).

Verzoekster beperkt zich tot de bewering dat zij niemand meer heeft in Marokko, doch toont dit niet aan. Zij toont derhalve niet aan dat zij niemand anders zou hebben vanuit haar herkomstland om haar bij te staan. Bovendien werd de machtiging tot verblijf niet langer verlengd, daar geoordeeld werd dat verzoekster niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit aangezien behandeling in het herkomstland mogelijk is. De ambtenaar-geneesheer concludeerde eveneens dat de behandeling die de tijdelijke verblijfsmachtiging verantwoordde bovendien gestaakt werd wegens onvoldoende resultaat. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC